Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter:	Araberen i Constantinopel
Titel:	
Citation:	”Araberen i Constantinopel”, i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 161. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-ingemann01-shoot-workid64025.pdf (tilgået 26. april 2024)
Anvendt udgave:	Fjorten eventyr og fortællinger

Araberen i Constantinopel
Maaneskinsbillede

Det var en stille Midnat i Maishøsten. Den tiltagende Maane speilede sig i det dybe Bosporus og kastede Sølvglands paa det slumrende Stambuls Minareter. Moscheerne blinkede med de mangfoldige Kupler og Halvmaaner. Luften var næsten lummer; men af og til afkjøledes den pludselig ved en frisk Luftning fra det sorte Hav. Paa denne Tid af Natten syntes den uhyre Stad uddød. Paa Stadens Muur med det halve Tusind Taarne saaes intet Menneske. De aabne Forstæder hævede sig i rolig Halvdunkelhed paa deres Bjergterasser. I Havnen blinkede der kun hist og her en enkelt Lygte paa Skibene. De tolv Porte mod Havnen vare lukkede, og ved den trettende, der stod aaben, syntes Vagten henslumret i Opiumsdrømme. Ved Sophiemoscheen og Seraillets Hovedport hørtes ingen anden Lyd, end den eensformige Pladsken af et stort Vandspring. Under Cypresserne og de vilde Morbærtræer i Seraillets anden Gaard hørtes samme Lyd af faldende Vandstraaler. I Seraillets tredie Gaard - som Ingen ukaldet under Livsstraf tør betræde - stod i Slagskyggen af den uhyre Muur, under den første Sultanindes Altan, en ung broncefarvet Araber, med sorte Ørneøine og en dristig Krigerpande, men med saa kjærligt et Udtryk om den flintdannede Mund, med det lille sorte Mundskæg, som om disse Læber kun kunde udaande milde Ord og sværmende Elskovssange.

Han bar et flint vingeformet Liinklæde om sin lille røde »Fæs« eller Hue og en mørkefiolet Kaftan om den guulblommede saakaldte »Entari« eller Livkjortel. De røde folderige Beenklæder omsluttede tillige hans Fødder, og under Fodsaalerne bar han raae Gedeskinds Sandaler. I det purpurrøde Bælte glimrede Hæftet af en krum Dolk og de sølvbeslagne Skæfter af to Pistoler. Ved hans høire Side stod en smekker ravnesort Hingst af den reneste arabiske Race, uden Sadel, men med et Løvehuds-Dækken og Gedeskinds-Sokker under Skoene, hvorved dens hjortelette Trin maatte være lydløse. Den hvilede Hovedet paa sin Herres Skulder og spidsede Øren, som om den 162 lyttede. Araberen lyttede ogsaa. Han holdt sit Øre tæt til den høie Muur, der, enten ved acustisk Konst eller ved en Tilfældighed i Bygningsformen, ligesom gjennem et usynligt Talerør bragte hans hemmelige Ord til en fjern og skjult Fortrolig. Nu funklede hans sorte Øine -han var hørt. »Agib! min Ørn« - hviskede en deilig Qvindestemme i hans Øre - »er det dig?«

»Din Ørn fløi til dig som Aftenbakken, Zuleima! jeg venter dig, mine Øines Lys!« - hviskede han til Muren.

»Har Ingen seet og hørt dig?«

»Kun *han*, som seer den sorte Myre paa den sorte Steen i den sorte Nat og hører Lyden af dens Fodtrin.«

»Men hvo er med dig? hvo staaer os bi?«

»Min flyvende Hingst staaer ved min Side, og min Maage venter med udspilede Vinger i Havnen - Profeten og vore Englc er med os -«

»Men de tre Portes Vogtere?«

»De tre Portes Vogtere drømme - men ikke om Agibs Tanker og hvad vore Skytsengle formaae med vor Villie.«

»Profeten staae os bi!« - hviskede det atter fraoven - »Jeg har tredie Gang kastet Uhyrets Tørklæde fra mit Skjød; jeg har tredie Gang bortstødt hans Guldsmykker med min Fod. Inat ventede jeg hans Bødler med Sækken.«

»Kom, kom, min rene Due! flyv med din Ørn til vor Ørken! Ingen Bøddel skal røre Fligen af dit Slør medens jeg aander.«

Saaledes fløi de sagte udhviskede Ord gjensidigt fra Læber til Øren i den stille Nat gjennem Murens Huulninger.

Et Øieblik derefter flagrede et stort hvidt Slør hen over Altanen. I Sløret svøbte sig den yndigste ungdommelige Qvindeskikkelse, uden anden Beklædning, end de lange lyserøde Beenklæder, med gyldne Border over de fine blottede Fødder, og derover en hvid Liinkjortel med langtnedhængende vide Ærmer. Hun stod aldeles skjult af Sløret og saae speidende til alle Sider. Hun bandt en Stige af sønderrevne Schavler til Altanens Jerngitter. Let som en Fugl, svang hun sig ud over Gitteret og syntes et Øieblik at svære i Luften. Dog snart omsluttedes hun af den unge Arabers Arme, og næsten i samme Øieblik sad hun tværs over Løvehudsdæknet paa Hestens Ryg og klappede den med sin nydelige Fod. Den troe Hingst vendte sit Hoved til Siden og berørte kjælen den lille yndige Fod med sin sorte Mule.

163

Ørkenens raske Søn havde svunget sig op paa Hestens Lænd Han understøttede nu den skjønne Tilsløredes Ryg med den venstre Arm, hvori han tillige holdt Hestebidslet. Over hans høire Arm hvirvlede han en tartarisk sammenrullet »Lasso« eller Hestefangersnare, der som en tam Slange fulgte ham paa enhver farlig Udflugt Ligesom han vilde give Hesten Tegn til at sætte i Fiirspring, standsede han og kastede sin Kaftan over den fine bævende Skikkelse foran ham. »Stille, du Vindens Broder!« - hviskede han til Hesten, der drog Veiret stærkt til et Spring. Den syntes at forstaae ham og stod urokkelig som en Broncehest.

»Seer du hin høie Mand i Frankerkappen? Zuleima!« - hviskede Rytteren til den unge Qvinde. - »Jeg er ikke den Eneste, der vover at blive spiddet paa disse Pæle, naar Sol staaer op.«

»Hellige Profet! - det er ham - Uhyret - Sultanen selv - han gaaer forklædt her hver Nat og speider - han skjuler en spændt Pistol i hver Haand i sit Bælte. - Ingen Vagt maa røre sig før han skyder« -

»Godt! jeg har ogsaa Pistoler!« - hviskede Araberen og greb til sit Bælte; men hun holdt hans Haand tilbage. »I det Øieblik et Skud høres, er Gaarden spærret af tusind Capidschis. - Stille! han seer os ikke her i Skyggen - han har fast dumme Øine - den gamle Tiger - han er mørk og tungsindig - hør! han taler høit med sig selv.« -

»Hist havde jeg 90 Hustruer - ikke een af dem var mig tro« -mumlede den gamle Sultan og stirrede paa Seraillets Mure - »de sank alle qvalte i deres Sække hist i Bosporus. - Hm! nu har jeg to hundrede - de vil gaae samme Vei. Ha!« - vedblev han i samme Tone - »24 Millioner Slavesjæle holder jeg i denne Haand - ikke een vilde dog røre et Fingerled for at frelse mit Liv - skjalv de ikke alle for deres eget. 30 Vezirer svor mig Troskab ved Profeten - ikke een af dem holdt sin Ed - hist tørres deres afpillede Hoveder paa Pælene. - Feige som troløse« - tilføiede han med en haanlig Latter, - »hvem jeg sender Silkesnoren, qvæler sig selv af Gru for mine Bødler.« - Idet han afbrudt mumlede disse Ord, traadte han ind i Skyggen under Muren og standsede lige ved den sorte Hest, der stod som fastgroet og syntes at bære to Døde.

»Hvad er dette!« - udbrød Sultanen og traadte tilbage i Maanelyset, medens han foer med Hænderne ud af Bæltet med en spændt Pistol i hver.

»Den eneste af 24 Millioner Sjæle, som holder den Ed, han svoer 164 Sultan Mahmud« - lød Svaret med den dristige Arabers Stemme -»han er her for at holde sin Ed Han har en spændt Pistol i hver Haand, som Sultan Mahmud - de kan afbrændes eller forsvinde i samme Øieblik som dine.«

Uvilkaarlig forsvandt begge Sultanens Pistoler i hans Bælte, og han stod maalløs med opspilede Øine, uden at røre sig, men med Haanden knuget fast om Diamanterne i sit Dolkhæfte.

»Husker du den unge Araber ved Misrams Brønd i Sichems Dal, hvis unge Brud du lod rane i Bedetimen?« - vedblev Araberen, idet han ligeledes stak sine Pistoler i Bæltet og hvilede den høire Haand med den sammenrullede Slynge mod sin Hofte - »husker du den Ed, han svocr dig ved Profeten, medens hans Hingst fløi gjennem din Jægerhær, som Ørknens Fugl gjennem de fangne Løvers Gitter? -Jeg svoer at hente min Brud, død eller levende, fra Hyænens Hule og bringe ham et kosteligt Halsbaand før Profetens Maane vendte sin Huulhed mod min høire Haand. Og, see, Sultan Mahmud! endnu kan jeg gribe i Maanen med min venstre. Min unge Brud sidder urørt af din visne Haand her paa Løvehuden - og du, Hyæne! du følger mig til Porten hist som Ørknens vilde Dyr i min Slynge.«

Inden han havde udsagt det sidste Ord, foer hans Hingst som en Fugl afsted med ham og den skjønne Araberinde gjennem de dødsstille Gaarde, og Sultan Mahmuds Legeme slæbtes efter ham med Halsen i hans udkastede Slynge.

Da Halvmaanen dalede og kastede sin sidste Glands hin Høstnat over Bosporus, tordnede 500 Marmorkanoner fra Seraillets Mure og vakte den forfærdede Stad. Sultan Mahmuds Liig var fundet med en tartarisk Hestefangersnare om Halsen ved Porten af Seraillets første Gaard. Men forbi Leanders Taarn fløi for en frisk Luftning en arabisk Seilbaad med en flyvende Maage i Speilet. Ved Masten stod en ravnesort Hest og vendte Hovedet med Opmærksomhed mod Bagstavnen. Der sad den unge Araber med den ene Haand paa Roret og med hin unge skjønne Araberinde i sin Arm. De seilede til det frie lykkelige Arabiens Kyst, for aldrig meer at see Halvmaanen lyse over Despotstaden.

165